

Arrestnummer C1327 / 2024
Repertoriumnummer 2024 / 890
Datum van uitspraak 15 maart 2024
Notitienummer griffie
Notitienummer parket-generaal 2023/PGG/818 2023/VJ11/519

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

2023/PGG/818 - 2023/VJ11/519

Not.nr. GE.66.97.001263/18

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE

tegen

1. nr. (RRN
met Belgische nationaliteit,
geboren te op
wonende te
- beklaagde -

verdacht van:

als dader of mededader in de zin van artikel 66 Strafwetboek, namelijk:

zij die de misdaad of het wanbedrijf hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks hebben meegewerkt;

geheel of gedeeltelijk wijzigen van hoofdfunctie van bebouwd onroerend goed zonder of in strijd met een geldige vergunning

buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het geheel of gedeeltelijk wijzigen van de hoofdfunctie van een bebouwd onroerend goed, indien de Vlaamse Regering deze functiewijziging als vergunningsplichtig heeft aangemerkt, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning, te hebben uitgevoerd, voortgezet of, buiten het geval bedoeld in artikel 6.1.1., derde lid van de voornoemde Codex, in stand gehouden,

namelijk een bestemmingswijziging van kantoor naar een woongelegenheden te hebben uitgevoerd, zodat het gebouw werd omgevormd naar een meergezinswoning met twee woongelegenheden,

op een perceel gelegen te kadastraal gekend als
in eigendom toebehorend aan geboren te op
wonende te

te in de periode van 1 maart 2017 tot en met 1 december 2017
(art. 4.2.1., 6°, 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4. en 6.1.1., eerste lid, 1°, en derde lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening; art. 5, 1°, a), en 6, eerste lid, decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning)

Vermogensvoordeel: artikel 42 en 43bis Strafwetboek

Eveneens gedagvaard met het oog op de bijzondere verbeurdverklaring van 16.150 euro, met toepassing van artikel 42 en 43bis Strafwetboek, zijnde:

1. **hetzij** de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen,
2. **hetzij** goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld,
3. **hetzij** inkomsten uit belegde voordelen,

waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde ervan dient te ramen (het equivalent bedrag).

Berekening:

huuropbrengst gedurende de periode 1 december 2017 tot en met 30 september 2020 of 34 maanden aan een maandelijks basishuurprijs van 475 euro = 16.150 euro.

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, kamer G30DI, besliste bij vonnis van 21 februari 2023 op tegenspraak als volgt:

“Op strafgebied

Ten aanzien van

Veroordeelt voor de tenlastelegging:

*tot een **geldboete van 4.000,00 EUR**, zijnde **500,00 EUR** verhoogd met 70 opdecimen.*

Boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van 3 maanden.

*Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** wat betreft de **geldboete** voor een termijn van 3 jaar.*

*Verklaart **verbeurd** een bedrag van **16.150,00 EUR** als equivalent van de wederrechtelijk bekomen vermogensvoordelen uit het bewezen misdrijf.*

Veroordeelt tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders
- een bijdrage van 24,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 58,24 EUR
- de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op 318,40 EUR.

Herstel

Beveelt aar: op vordering van de burgemeester van het herstel in oorspronkelijke staat, meer concreet het ongedaan maken van de bestemmingswijziging (in het bijzonder het verwijderen van de badkamer).

Beveelt dat het herstel zoals hierboven bevolen gebeurt binnen een **termijn van 12 maanden** na het in kracht van gewijsde gaan van dit vonnis, onder verbeurte van een **dwangsom van 100,00 EUR per dag vertraging** in geval van niet-uitvoering van dit vonnis binnen de gestelde termijn.

Zegt voor recht dat de gemeentelijk stedenbouwkundig inspecteur en de burgemeester van indien het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd binnen voormelde termijn, ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig artikel 6.3.4 §1 VCRO, op kosten van de veroordeelde.

Op burgerlijk gebied

De rechtbank houdt ambtshalve de burgerlijke belangen aan."

1.2 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld door het afleggen van een verklaring op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, op:

- 23 maart 2023 door de beklaagde Luc Windey;
- 30 maart 2023 door het openbaar ministerie.

Deze partijen legden tegelijk ook elk een verzoekschrift neer zoals voorgeschreven door artikel 204 Wetboek van Strafvordering.

1.3 Op de rechtszitting van 13 oktober 2023 legde het hof met toepassing van de artikelen 152, § 1 en 209*bis*, laatste lid, Wetboek van Strafvordering, conclusietermijnen vast en bepaalde de rechtsdag op 1 februari 2024.

Enkel de beklaagde legde een conclusie neer. Hij deed dit op 22 december 2023. Dit is na de eerste hem toegekende termijn, maar nog voor de tweede termijn die verstreek op 26 januari 2024. De conclusie is dus tijdig.

1.4 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 1 februari 2024 in het Nederlands:

- de beklaagde bijgestaan door meester advocaat met kantoor te
- het openbaar ministerie, vertegenwoordigd door advocaat-generaal.

2.1 De beide verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 21 februari 2023 zijn tijdig en regelmatig naar de vorm. Ook de verzoekschriften of grievenformulieren met de grieven tegen het vonnis zijn tijdig ingediend.

De advocaat van de beklaagde duidde in het grievenformulier nauwkeurige grieven aan met betrekking tot de procedure (de rechten van verdediging zouden zijn geschonden omdat de stukken met betrekking tot de herstellvordering niet werden meegedeeld bij de opvraging van het dossier) en de schuld. Ook de grieven over de straf, de herstellvordering en de verbeurdverklaring zijn nauwkeurig. Op de rechtszitting van 1 februari 2024 stelde de beklaagde afstand te doen van de grief over de herstellvordering. Het hof verleent hem hiervan akte.

Het openbaar ministerie duidde enkel een grief aan over de straf. Het deed dit nauwkeurig.

De hoger beroepen van respectief de beklaagde en van het openbaar ministerie zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van de hoger beroepen en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van deze bepaling op te werpen.

Als gevolg van de afstand door de beklaagde van de grief over de herstellvordering, behoort de herstellvordering niet meer tot de saisine van het hof.

3. De dagvaarding werd op 20 oktober 2022 overgeschreven op het kantoor Rechtszekerheid [ref.: overeenkomstig artikel 6.3.1., § 6, Vlaamse Codex

Ruimtelijke Ordening. De dagvaarding werd ook ingeschreven in het vergunningenregister van

De strafvordering is ontvankelijk.

4. De eerste rechter vatte de feiten in het vonnis van 21 februari 2023 oordeelkundig samen als volgt:

"1. Op 29 juni 2018 werd door de verbalisant ruimtelijke ordening vastgesteld dat een voormalig was omgebouwd naar een wooneenheid. Dit betrof de gelijkvloerse verdieping van het pand gelegen

Volgende vaststellingen werden gedaan:

- Alle lokalen van het gelijkvloers waren ingericht voor bewoning; er was een aparte toegangsdeur, deurbel en brievenbus voor het gelijkvloers.
- Er was geen bergplaats voor fietsen, noch garage;
- De slaapkamer had geen rechtstreeks licht (wel onrechtstreekse lichtinval doorheen het slaapkamerraam via het doorschijnend dak van de buitenberging);
- Er was geen buitenruimte;
- Er was minder verluchting in de badkamer dan gebruikelijk (waardoor er een verhoogd risico was op schimmelvorming);
- woonden er sinds december 2017.

De bewoners verklaarden spontaan dat de eigenaar betrof, de zoon van de voormalige broer van een had hen verzekerd dat de woning na een procedure van twee jaar legaal zou zijn. Zij betaalden hem sinds december 2017 huur. Het huurcontract liep één jaar. Ze betaalden maandelijks 575 euro.

Uit het gevoegde huurcontract bleek dat er een huurprijs van 475 euro per maand werd overeengekomen. Het huurcontract vermeldt volgende passage: "De huurders weten dat er voor dit appartement een wijziging bestemming is aangevraagd bij met ingang van 28 oktober 2017."

2. Op 22 januari 2018 had het college van burgemeester en schepenen van vergunning geweigerd aan om de bestemming van het handelspand te wijzigen naar appartement (aanvraag 28 oktober 2017). Volgens de voorgebrachte plannen werd regularisatie gevraagd van de omvorming van het gelijkvloers kantoor tot woongelegenheden. Binnen de contouren van het bestaande gebouw werd een nieuwe woongelegenheden ingericht met behoud van de bestaande kantoorindeling met glazen scheidingsmuren. De straatbureau werd ingericht als living en het volgende bureel werd omgevormd tot eetplaats. De naastliggende bergingen en de achterliggende keuken bleven behouden. In de kluiskamer werd een badkamer ingericht en het achterste bureel werd ingericht als slaapkamer. Alle bestaande raamopeningen bleven behouden. Aan de slaapkamer werd een overdekte buitenberging aangebouwd (voor opslag vuilnis).

Het college wees er op dat de omvorming in strijd was met de gemeentelijke stedenbouwkundige verordening inzake het parkeren van auto's en fietsen en de realisatie van berguimten bij meergezinswoningen. Bovendien had de slaapkamer geen rechtstreeks natuurlijk licht en was het niet duidelijk in hoeverre er een private buitenruimte was. Het mogelijk gebrek aan private buitenruimte en het gebrek aan natuurlijke verlichting was volgens het college nefast voor de woonkwaliteit en stedenbouwkundig niet verantwoord.

Het beroep van _____ tegen deze beslissing werd door de deputatie op 17 mei 2018 niet ingewilligd. De deputatie stelde dat er niet voldoende woonkwaliteit werd ontwikkeld met de omvorming. Er was geen duidelijkheid over de inrichting van een kwalitatieve noodzakelijke fietsenberging. Er was geen kwalitatieve buitenruimte. De inrichting van de vuilnisberging aan het raam van de slaapkamer kon bezwaarlijk als kwalitatief worden beschouwd.

3. Op 3 september 2018 werd _____ verhoord. Hij verklaarde dat hij een architect zou raadplegen om een nieuwe regularisatieaanvraag in te dienen. Hij verduidelijkte dat hij enkel eigenaar was van de gelijkvloerse verdieping.

De nieuw ingediende regularisatieaanvraag werd echter opnieuw door het college geweigerd bij beslissing van 13 mei 2019. De redenen waren nog steeds dezelfde: geen parkeergelegenheid, geen fietsenberging, geen vuilnisberging, geen natuurlijk licht in de slaapkamer, geen buitenruimte. Hiertegen werd geen beroep aangetekend.

Op 12 september 2019 verklaarde _____ dat er overleg was met de gemeente en er een nieuwe bouwvergunning zou worden ingediend. Ondertussen hadden ze al een oplossing voor de problemen. De fiets kon geplaatst worden in de gang naast de woning. Het afval werd verplaatst onder de buitentrap. Het afdak werd afgebroken zodat er natuurlijke lichtinval was in de slaapkamer.

Op 20 juli 2020 verklaarde _____ dat er tot zijn spijt nog geen vergunning werd aangevraagd. Hij zou aandringen bij zijn architecte.

4. Bij brief van 29 maart 2021 werd door de burgemeester van _____ een herstellvordering ingeleid bij het parket. De burgemeester vordert het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, namelijk het ongedaan maken van de bestemmingswijziging waarbij het gebouw terug omgevormd wordt tot een ééngezinswoning met kantoor binnen één jaar en met een dwangsom van 125 euro per dag vertraging.

De Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering verleende positief advies. De Hoge Raad vermeldt hierbij dat het gegeven dat de woning thans leeg zou staan, eraan niet in de weg staat dat de knelpunten op het vlak van woon- en leefklimaat niet zijn verholpen, noch dat de gelijkvloerse verdieping zich leent tot een gebruik ervan als woongelegenheid. Het feit dat er geen structurele veranderingen werden aangebracht aan het gebouw doet niet af aan de

niet-betwiste wijziging in het gebouw van het aantal woonegelegenheden die hoofzakelijk bestemd zijn voor de huisvesting van een gezin of een alleenstaande."

5. De beklaagde voert in het grievenformulier aan dat zijn rechten van verdediging zijn geschonden doordat de stukken met betrekking tot de herstellvordering niet zouden zijn meegedeeld toen hij het dossier opvroeg. Het is niet duidelijk wat de beklaagde hiermee precies bedoelt. Zo die stukken hem tijdens de procedure in eerste aanleg bij het opvragen van een kopie van het strafdossier als gevolg van een vergissing of vergetelheid niet zouden zijn meegedeeld, had hij in elk geval de mogelijkheid om die stukken in te zien op de griffie. Ook tijdens de procedure voor het hof kon hij het volledige dossier inzien op de griffie en was er tegenspraak over elk aspect van de zaak op elk ogenblik mogelijk. Zijn rechten van verdediging zijn dan ook niet geschonden. Bovendien, omwille van het beroep en de behandeling van de zaak voor het hof, had die voorgehouden schending geen gevolg en voerde hij ook niet aan dat die schending onherstelbaar was. Uiteindelijk deed de beklaagde op de rechtszitting van 1 februari 2024 zelfs afstand van zijn grief over de herstellvordering.

6.1 Het is ook voor het hof bewezen dat de beklaagde de functie van het onroerend goed, gelegen op het gelijkvloers van het gebouw gelegen aan het heeft gewijzigd van kantoor naar wonen. Het hof verwijst naar de foto's van het strafdossier (p. 14 tot en met 22), die aantonen dat een vroeger werd ingericht tot een appartement voorzien van onder meer een keuken en een badkamer. De beklaagde verhuurde dit met ingang van 1 december 2017 aan (p. 50 t.e.m. 54 strafdossier). Het kan dus niet anders dan dat de beklaagde de functiewijziging al voordien doorvoerde, opdat het voormalige kantoor zou kunnen gebruikt worden als woning. Zo richtte hij in de vroegere kluisruimte een badkamer in. In tegenstelling tot wat de beklaagde voorhoudt in conclusies, wordt de functiewijziging dus niet zozeer afgeleid uit de verhuring en bewoning vanaf 1 december 2017. De functiewijziging blijkt uit de aanpassingen die hij voordien deed en die voltooid waren net voor de verhuring startte. Terecht besliste de eerste rechter dat de incriminatieperiode correct is. Het staat vast dat de beklaagde het in de telastlegging omschreven misdrijf in die periode heeft gepleegd.

6.2 Ten onrechte houdt de beklaagde vol dat hij de hoofdfunctie van het gebouw niet heeft gewijzigd omdat hij slechts eigenaar was van het gelijkvloers en de hoofdfunctie van het gebouw moet worden beoordeeld ook rekening houdend met de eerste verdieping, die eveneens tot woonegelegenheden is bestemd. Terecht overwoog de eerste rechter hierover:

"De rechtbank stelt vast dat beklaagde enkel eigenaar was van de onderste verdieping en dat deze onderste verdieping als hoofdfunctie kantoor had. Door de kantoorfunctie te wijzigen naar woonfunctie wijzigde beklaagde wel degelijk de hoofdfunctie van het onroerend goed waarvan hij eigenaar was. Het is voor de rechtbank evident dat er geen rekening kan gehouden worden met functies van onroerende goederen met andere eigenaren. Beklaagde wist heel goed dat de hoofdfunctie van zijn eigendom kantoor was en vroeg ook een vergunning voor deze bestemmingswijziging."

Het hof treedt deze overwegingen bij en neemt ze over. Het voegt daar volledigheidshalve aan toe dat het begrip "*hoofdfunctie*" in zijn gewone, taalkundige betekenis moet worden begrepen en dus als "*de voornaamste of belangrijkste functie van een gebouw*". Dit sluit niet uit dat een gebouw meerdere functies kan hebben. Zelfs zo men in dit geval voor het bepalen van de hoofdfunctie moet rekening houden met het volledige gebouw en dus ook met het gedeelte waarvan de beklaagde geen eigenaar was, staat het vast dat de beklaagde een van die hoofdfuncties heeft gewijzigd.

7. Sinds 1 maart 2018 is het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning in werking. De Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening werd grondig gewijzigd.

De handelingen vermeld onder de enige telastlegging zijn nog steeds vergunningsplichtig gesteld door artikel 4.2.1., 6° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

Artikel 2, § 1 Besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen bepaalt dat een omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen (tot 23 februari 2017: stedenbouwkundige vergunning) nodig is als een van de volgende hoofdfuncties van een bebouwd onroerend goed geheel of gedeeltelijk wordt gewijzigd in een andere hierna vermelde hoofdfunctie. De volgende functies worden als hoofdfunctie beschouwd: 1° wonen; 2° verblijfsrecreatie; 3° dagrecreatie, met inbegrip van sport; 4° land- en tuinbouw in de ruime zin; 5° detailhandel; 6° dancing, restaurant en café; 7° kantoorfunctie, dienstverlening en vrije beroepen; 8° industrie en bedrijvigheid; 9° gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen; 10° militaire functie.

Het hof vult de enige telastlegging aan met een verwijzing naar artikel 2, § 1, 7° (kantoorfunctie, dienstverlening en vrije beroepen) en artikel 2, § 1, 1° (wonen) van dit besluit. Ook de beklaagde zelf verwijst in conclusies naar dit besluit (p. 4).

Sinds 1 maart 2018 zijn de toe te passen straffen niet langer opgenomen in artikel 6.1.1., eerste lid, 1° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, maar in artikel 6.2.1., eerste lid, 1° van diezelfde Vlaamse Codex. De straffen zijn dezelfde gebleven, namelijk een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en/of een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro.

8. Zonder daarvoor over een omgevingsvergunning te beschikken, wijzigde de beklaagde de hoofdfunctie van het onroerend goed waarvan hij eigenaar was van kantoor naar wonen. Hierdoor gaf hij blijk van onvoldoende aandacht voor de regels en normen die de goede ruimtelijke ordening van onze samenleving moeten waarborgen.

Aangezien de beklaagde het misdrijf pleegde met een financieel oogmerk, is een geldboete de meest passende sanctie. De geldboete die de eerste rechter oplegde, zet de beklaagde er voldoende toe aan om de toepasselijke wetgeving voortaan stipt na te leven.

De beklaagde is een 76-jarige man met een blanco strafrechtelijk verleden. Op de rechtszitting van 1 februari 2024 gaf hij blijk van een oprecht schuldinzicht. Bovendien is de ongeoorloofde functie ongedaan gemaakt doordat de beklaagde zijn eigendom verkocht aan een kinesist die er zijn praktijk in onderbracht. De impact op de goede ruimtelijke ordening is al bij al beperkt gebleven. Om die redenen bevestigt het hof de gunst van het uitstel die de eerste rechter voor de volledige geldboete verleende. Deze gunst zal de beklaagde er bijkomend toe aanzetten om geen dergelijke misdrijven meer te plegen. Met zijn blanco strafrechtelijk verleden voldoet de beklaagde bovendien aan de wettelijke voorwaarden voor een straf met uitstel.

Uit niets volgt dat deze geldboete, integraal met uitstel, de beklaagde sociaal zou declasseren, of zijn sociale reclassering zou belemmeren. Het hof gaat daarom niet in op zijn vraag om hem de gunst van de opschorting te verlenen. Dat het onroerend goed gelegen is in woongebied, dat hij een omgevingsvergunning voor de functiewijziging aanvraag die werd geweigerd omwille van een volgens de beklaagde strikte toepassing van een gemeentelijke stedenbouwkundige verordening en dat hij daarna bijkomende (maar vruchteloze) stappen ondernam om alsnog een vergunning te bekomen, zijn geen redenen die het hof anders doen beslissen. De beklaagde had het onroerend goed eenvoudigweg niet mogen verhuren vooraleer een vergunning te hebben die een functiewijziging toeliet. Dat de beklaagde de huurders er bij het afsluiten van de huurovereenkomst uitdrukkelijk op wees dat de aanvraag voor een vergunning lopende was, verandert daar niets aan.

De eerste rechter verhoogde de geldboete met de juiste deciemmen en legde een passende vervangende gevangenisstraf op, die de beklaagde er voldoende toe aanzet de geldboete te betalen.

9. Het openbaar ministerie heeft schriftelijk de bijzondere verbeurdverklaring van de uit het misdrijf voortkomende vermogensvoordelen gevorderd, zoals hoger weergegeven.

Omdat het niet aanvaardbaar is dat de beklaagde in het bezit blijft van de opbrengst van het door hem gepleegde misdrijf, heeft het hof gevolg aan de vordering tot verbeurdverklaring.

De door de beklaagde aangehaalde redenen om zijn verzoek tot opschorting te staven, zijn evenmin redenen om de verbeurdverklaring niet uit te spreken. Meer bepaald verwijst de beklaagde ook hiervoor naar de ligging van het onroerend goed in woongebied, de aanvraag van de vergunning voor de aanvang van de huurovereenkomst en het feit dat hij de huurders er uitdrukkelijk op wees dat de vergunningsaanvraag lopende was. Ook de al bij al beperkte impact op de goede ruimtelijke ordening, de pogingen van de beklaagde om de toestand te regulariseren en het feit dat de ongeoorloofde functiewijziging inmiddels ongedaan is gemaakt, zijn geen redenen om de verbeurdverklaring niet uit te spreken.

Het openbaar ministerie begrootte de vermogensvoordelen correct op in totaal 16.150 euro, of 475 euro maal 34 maanden huur.

Ten onrechte stelt de beklaagde dat deze vermogensvoordelen niet in oorzakelijk verband zouden staan met het misdrijf, omdat hij hoe dan ook huur zou hebben ontvangen als hij het onroerend goed had verhuurd als kantoorruimte. In dat geval zou er immers geen sprake zijn van een misdrijf en zouden de opbrengsten die hij genoot niet het gevolg zijn van een misdrijf.

Dit neemt niet weg dat het verbeuren van het integrale bedrag van 16.150 euro een onredelijk zware straf zou zijn. Het hof herleidt het te verbeuren bedrag daarom tot 10.000 euro.

10. De eerste rechter besliste juist over de kosten van de strafvordering in eerste aanleg. Daarnaast is de beklaagde gehouden tot de kosten in hoger beroep, aan de zijde van het openbaar ministerie begroot zoals hierna bepaald. Met toepassing van artikel 91 koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken verhoogt het hof de kosten in hoger beroep met 10 %.

De eerste rechter besliste ook juist over de bijdragen aan het Slachtofferfonds en aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand. Dit is ook het geval voor de vaste vergoeding voor de kostprijs van de strafprocedure, zij het dat die na indexatie 58,90 euro bedraagt.

11. Het hof bevestigt de beslissing van de eerste rechter tot het ambtshalve aanhouden van de burgerlijke belangen.

Toegepaste wetsartikelen:

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen en van de artikelen:

- 211 Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Perken van het hoger beroep:

Het hof stelt vast dat het niet meer te oordelen heeft over de herstellvordering.

Beslissing van het hof:

Het hof,
rechtsprekend op tegenspraak,

verklaart de beroepen ontvankelijk;

vult de enige telastlegging **aan** zoals vermeld in randnummer 7 van dit arrest;

bevestigt het beroepen vonnis voor zover bestreden in al zijn beslissingen, met dien verstande en met die uitzonderingen dat:

- een bedrag van 10.000 euro wordt verbeurd verklaard in plaats van 16.150 euro;
- de vaste vergoeding voor de kostprijs van de strafprocedure 58,90 euro bedraagt in plaats van 58,24 euro;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de kosten van de strafvordering in hoger beroep, voor het openbaar ministerie begroot op 114,72 euro.

Kosten eerste aanleg: **€ 318,40**

Kosten beroep:

Afschrift vonnis: € 30,00
Afschriften akten HB: € 6,00
Opstelrecht ber.bekl.: € 35,00
Dagv. bekl.: € 33,29

€ 104,29

+ 10 % : € 10,43

Totaal : **€ 114,72**

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheren als waarnemend kamervoorzitter, raadsheren en in openbare rechtszitting van **15 maart 2024** uitgesproken door wnd. kamervoorzitter in aanwezigheid van advocaat-generaal, met bijstand van griffier